

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.642 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat R. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 11 oktober 2006 deed verzoeker een aanvraag met het oog op het verkrijgen van een visum type D bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ankara, Turkije.

1.2. Op 21 december 2006 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot een voorlopig uitstel van de beslissing inzake de visumaanvraag daar een bijkomend onderzoek nodig was aangezien verzoeker geseind stond als zijnde een vreemdeling aan wie geen toegang tot het Schengengebied mocht verleend worden.

1.3. Op 20 maart 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van het visum type D. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 170.547 van 25 april 2007 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.5. Op 17 augustus 2007 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ankara, Turkije.

1.6. Bij arrest nummer 178.198 van 28 december 2007 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 december 2006 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.7. Op 15 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het door verzoeker gevraagde visum. Deze beslissing, die verzoeker op 16 oktober 2008 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Op 17/08/2007 werd via de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend ten gunste van (O.R.), geboren op 06/03/1970, om zijn Nederlandse echtgenote, (K.A.), geboren op 10/05/1974, in België te vervoegen;

Overwegende dat betrokkene reeds in 2006 reeds eenzelfde visumaanvraag ingediend had;

Overwegende dat de toenmalige visumaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd met de onderstaande motivering:

“Overwegende dat uit het administratieve dossier gebleken is dat (O.R.) in 2001 door de Nederlandse autoriteiten opgepakt werd met in zijn bezit een Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen, die bleek deel uit te maken van een lot gestolen verblijfstitels;

Overwegende bovendien dat (O.R.) op 03/06/2003 door het Nederlandse Ministerie van Justitie ongewenst verklaard is op basis van art. 67 van de Vreemdelingenwet. Hij is namelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 34 maanden onvoorwaardelijk wegens overtreding van de opiumwet, de vrijheidsberoving, verkeersdelicten en illegaal verblijf;

Overwegende dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, bijgevolg een bedreiging vormt voor de openbare orde;

Gezien de bedreiging van dergelijk aard is dat zijn persoonlijke en familiale interesses niet kunnen primeren op het behoud van de openbare orde.

Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en dit in overeenstemming met artikel 43 van bovenstaande wet;

Het visum wordt bijgevolg geweigerd.”

Overwegende dat in het kader van de huidige visumaanvraag geen nieuwe elementen werden voorgelegd tegenover de vorige aanvraag;

Bijgevolg wordt de beslissing van 2006 hierbij bevestigd. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om “opnieuw rechtsprekend de visumaanvraag gezinshereniging van verzoeker gegrond te verklaren”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur uitspraak te doen over de gegrondheid van een visumaanvraag.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt te verwijzen naar het feit dat hij in Nederland werd aangehouden en naar de strafrechtelijke veroordeling die hierop volgde, terwijl deze argumentering niet volstaat om de visumaanvraag te weigeren.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Er dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing niet louter verwezen wordt naar de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker opliep, doch dat tevens wordt geduid dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Europa een opeenvolging van inbreuken beging op allerhande terreinen. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker er niet voor terugdeinsde om gebruik te maken van gestolen documenten, dat hij inbreuken beging tegen de Nederlandse Opiumwet, dat hij de verkeerswetgeving miskende en dat hij geen respect betoonde voor de immigratiewetgeving. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg wel degelijk verwezen naar de gedragingen van verzoeker en, gelet op het feit dat uit deze gedragingen blijkt dat verzoeker op tal van domeinen de reglementering in het verleden niet respecteerde, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat uit zijn persoonlijk gedrag voortvloeit dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij, in zijn repliekmemoirie, stelt dat allerm minst is aangetoond dat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Daar verzoeker tal van inbreuken op verschillende terreinen beging blijkt de gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker en zijn gemis aan respect voor de in zijn gastlanden geldende regels wat impliceert dat hij ook heden nog als een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan beschouwd worden.

3.2. Verzoeker betoogt nog dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. Hij licht toe dat hij zijn straf heeft ondergaan en is teruggekeerd naar Turkije, dat hij in Turkije een blanco strafblad heeft en dat hij ten gevolge van één misstap uit het verleden gescheiden van zijn echtgenote dient te leven.

De stelling van verzoeker dat hij slechts één misstap heeft begaan vindt evenwel geen steun in het administratief dossier. Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat hij zowel door de Nederlandse als de Duitse autoriteiten beschouwd wordt als een vreemdeling die geen toegang meer mag verkrijgen tot hun grondgebied en dat hij op verschillende domeinen geen respect betoonde voor de wetgeving. Uit het feit dat verzoeker geen strafrechtelijke veroordelingen opliep in Turkije kan niet zonder meer afgeleid worden dat hij, gelet op zijn verleden en de aard van de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten, geen gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde in België.

Het feit dat verzoeker reeds jaren gescheiden leeft van zijn echtgenote is niet zozeer het gevolg van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat zijn echtgenote er voor opteerde verzoeker niet te vervoegen in Turkije en naar België te emigreren.

Uit de bestreden beslissing kan tevens afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een evenredigheidstoetsing doorvoerde en tot het besluit kwam dat de familiale belangen van verzoeker niet opwegen tegen het feit dat de openbare orde dient beschermd te worden. Deze beoordeling is, gezien de gegevens eigen aan het dossier, in casu niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

3.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. Tevens werd verzoekers gedrag toegelicht door het vermelden van de verschillende strafrechtelijke feiten waarvoor hij werd veroordeeld en/of van zijn vrijheid beroofd. Ook de toepasselijke rechtsregels worden vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Inzake de kritiek dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en de kritiek van verzoeker ten aanzien van de gevolgtrekkingen die het bestuur maakte op basis van de door verzoeker gepleegde feiten, kan verwezen worden naar de bovenstaande bespreking onder de punten 3.1. en 3.2.

3.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.